16 Αυγούστου 2009

τας Ιωσήφ ο

ατέρες - Γέροντες / Γέρ. Ιωσήφ

Συνέχεια από (11)

(+Γέροντος Ιωσήφ Βατοπαιδινού)

11. Κοινωνία των Αχράντων Μυστηρίων υπό αγγέλου.

Την εποχή αυτή σταμάτησαν εις τα καλύβια τους και ο Γέροντας δοκίμαζε έναν

είδος εγκλεισμού και ο πατήρ Αρσένιος τον εξυπηρετούσε εις τας απαραιτήτους χρείας. Για τον σκοπόν αυτόν και εις την μετάληψιν δεν πήγαινε συχνά όπως επικρατούσε η συνήθεια εκεί και μόνον ο πατήρ Αρσένιος πήγαινε με τους άλλους πατέρας, όπου είχε Λειτουργίαν. «Τότε, μας έλεγε, διέδιδαν ότι έχω χρυσόν και φοβούμαι να βγω από την καλύβην, μη μου τον κλέψουν. Και πράγματι είχομεν, όχι όμως χρυσόν, αλλά τον Χριστόν και προσέχαμεν να μη τον χάσωμεν. Μίαν ημέραν, που νομίζω ήταν εορτή, δεν πήγα πάλιν πουθενά και μόνον ο πατήρ Αρσένιος πήγε για να μεταλάβη. Αφού έμεινα μόνος μου και πέρασε ώρα αρκετή, άρχισα να μοιρολογώ με τον λογισμόν μου και αποκλαιόμενος έλεγα ότι δεν θα αξιωθώ και εγώ καθώς και οι άλλοι πατέρες να πάρω μέσα μου τον Χριστόν και άρχισα να λυπούμαι γι’ αυτό. Νύκτα ήτο και επομένως σκοτεινά και πάντοτε καθήμενος όπως συνήθιζα εις το σκαμνί μου, με τα μάτια μου κλειστά. Σαν να κατάλαβα ότι κάποιος μου χτύπησε το χέρι. Άνοιξα τα μάτια μου και βλέπω έναν ωραιότατον νεανίαν με φτερά και βάσταζε τα θεία δώρα και μειδιώντας μου έκαμε νεύμα να ετοιμασθώ. Με επλησίασεν,όσον απαιτούσε, και μου έδωσε εις το στόμα με πολλήν προσοχήν μία μερίδα του Δεσποτικού Σώματος. Αφού μου έδωσε, όπως είπα, την θείαν μερίδα, έκλεισε με προσοχήν το ολόφωτον σκεύος που κρατούσε, με κοίταξε με σεμνόν μειδίαμα και ανέβη από την στέγην της καλύβης μου, εκεί όπου ήτο και πριν».

Μας έλεγε δε ότι όλην την ημέραν εκείνην οι λογισμοί του ήσαν απορροφημένοι από αυτό το γεγονός και ο νους και η καρδία του ήσαν αιχμαλωτισμένοι εις την αγάπην του Χριστού. (περισσότερα…)